

Retorn de l'artista Guillem Ramos-Poquí

Catalunya ha estat terra d'artistes exploradors i arriscats. Durant la dictadura franquista i davant les poques oportunitats que ofería el país als joves creadors, en un context sense institucions que donessin suport a l'art contemporani, molts optaren als anys 60 per desplaçar-se a París o Nova York i s'hi quedaren com a opció de vida, tant per l'esperit de llibertat que s'hi respirava com perquè podien gaudir d'un ambient artístic més propici a les seves inquietuds.

Aquest és el cas de Guillem Ramos-Poquí, que, després d'unes beques per estudiar a París i Nova York, s'establí a Londres, on va estudiar a la Slade School of Fine Arts i al Royal College of Art, i va iniciar una carrera d'artista i pedagog en l'àmbit de les arts que li valgué el càrrec de director en belles arts al Kensington and Chelsea College (1990-2004) i de professor de pintura avançada al Morley College (2004-2012).

Ara, després de molts anys d'absència, la seva obra ha arribat al Cercle Artístic de Barcelona, en una exposició comissariada per Joan Abelló Juanpere i Laura Plana Gràcia, que ens fa arribar per primer cop un tast en directe del treball d'aquest artista, en 23 obres recents i alguns punts de referència d'obres dels anys 60, quan exposà el 1965 a la Cité Internationale des Arts de París, abans d'establir-se definitivament a Londres el 1968.

Guillem Ramos-Poquí pertany, doncs, a la generació d'artistes catalans de la dècada dels anys 60, que emigraren a París, Londres o Nova York, i tingué com a companys l'Antoni Llena, que també passà un temps a Londres, Antoni Miralda, Benet Rossell o Josep Niebla, entre altres.

Ja a les obres dels anys 60, s'hi reconeix una inquietud, una expressió dinàmica que deixa l'empremta de la

Pilar Parcerisas

Membre del Consell Nacional de la Cultura i les Arts

mà sobre el paper, assajos de *collage* i convivència de formes diverses en un esperit experimental, maridatge entre la cursa estètica de les arts d'aquells anys i la dinàmica maquinista del progrés, que el porta a l'ús de la pintura industrial en esprai. En fotografies se'ns mostren alguns objectes d'aquests anys. Es tracta d'objectes trobats en el marc del món del consum amb els quals crea un tipus d'assemblages en un esperit proper al pop de Rauschenberg però en petit format. A vegades, prenen un sentit més poètic, en record dels objectes surrealistes de Miró o de les caixes de Joseph Cornell; d'altres semblen sorgir d'un esperit de revolta. De fet, potser són els precedents conceptuals de les pintures/*collage* dels últims anys, ara a Barcelona.

Malgrat aquesta inclinació cap al món de l'objecte dels 60, la dècada següent afirmà la seva vocació pictòrica, i aprofundí en l'abstracció, i creà pintures de camps de color, en les quals absorbí el mestratge de Rothko i de l'abstracció postpictòrica nord-

americana, especialment de Barnett Newmann, Kenneth Noland o Frank Stella, de manera que arribà a una síntesi geomètrica post-Bauhaus que deixa entreveure els coneixements de les teories geomètriques i del color de la percepció visual de Johannes Itten, Rudolf Arnheim o, fins i tot, de Joseph Albers. Aquesta passió per la geometria seguirà latent i present en la seva obra posterior fins a arribar als nostres dies. Anomenà "pintures simbòliques" les obres intimistes dels anys 80, a les quals seguí els anys 90 una sèrie d'inspiració urbana que es coneix com *Satirical and Metaphysical Urban paintings*, al mateix temps que desenvolupà fotomuntatges digitals.

L'obra recent que presenta deixa entreveure el rastre d'aquesta narrativa pictòrica que travessa tota la seva trajectòria i també un coneixement profund de les matèries i els procediments pictòrics. Així, en una sola obra, s'hi poden trobar diversos ingredients de la seva particular cuina, com ara pintura al tremp d'ou, acrílic, ceres, sorra, matèries i objectes, com per exemple un tros de mirall, un rellotge, una ploma o un fragment de cartró platejat. Aquesta mixtura tècnica sembla que respon al desig de trobar una síntesi entre l'artista com a creador del present i allò que ha estat la història de l'art, sovint en imatges que traspuen en alguns fons d'aquestes pintures/*collages*, com ara imatges

de Venus o el famós gravat *Malenconia*, de Dürer. Hi ha, potser, una mirada arqueològica envers el temps, com en l'obra titulada *Intent efímer d'analitzar el temps* (2013) i una sensibilitat guiada per una certa malenconia, que porta aquestes pintures a una dimensió de poemes visuals, i més quan van acompanyades de signes gràfics o escriptura. Aquesta exposició no deixa de ser un tastament d'un pòsit artístic de molts anys.

Guillem Ramos-Poquí, a l'exposició del Reial Cercle Artístic.